

**KANCELARIA
SENATU**

BIURO LEGISLACYJNE

Warszawa, 26 lipca 2019 r.

**Opinia do ustawy o zmianie ustawy – Prawo upadłościowe
oraz niektórych innych ustaw**

(druk nr 1265)

I. Cel i przedmiot ustawy

Podstawowym celem ustawy jest wprowadzenie rozwiązań usprawniających procedurę tzw. upadłości konsumenckiej, m.in. poprzez:

- 1) umożliwienie ogłoszenia upadłości osoby nieprowadzącej działalności gospodarczej w uproszczonej procedurze, tj. bez wyznaczania sędziego-komisarza;
- 2) umożliwienie zawierania przez dłużników układów z wierzycielami, z ograniczonym do minimum udziałem sądu, pod kierunkiem licencjonowanego doradcy restrukturyzacyjnego;
- 3) rezygnację z konieczności badania przez sąd – na etapie ogłaszania upadłości – zawinienia dłużnika w doprowadzeniu lub pogłębieniu stanu niewypłacalności;
- 4) umożliwienie szybkiej sprzedaży całego, podlegającego egzekucji, majątku w trybie przygotowanej likwidacji (tzw. „pre-pack”), w przypadku dłużnika niebędącego przedsiębiorcą;
- 5) przyjęcie rozwiązania, zgodnie z którym umorzenie zobowiązań bez planu spłat będzie miało charakter warunkowy we wszystkich tych przypadkach, gdy niezdolność do dokonywania jakichkolwiek spłat w ramach planu spłaty wierzycieli będzie wynikała z osobistej sytuacji upadłego, która nie będzie miała charakteru trwałego;
- 6) wprowadzenie zasady, że zgłoszenia wierzytelności składa się bezpośrednio doradcy restrukturyzacyjnemu, pełniącemu funkcję syndyka (zamiast składania ich do sądu).

Poza zmianami w ustawie – Prawo upadłościowe opiniowana ustawa nowelizuje: ustawę z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, ustawę z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, ustawę z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego, ustawę z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, ustawę z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne oraz ustawę z dnia 6 grudnia 2018 r. o Krajowym Rejestrze Zadłużonych.

Zmiana ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego umożliwi asystentowi sędziego wydawanie zarządzeń, w zakresie czynności przewodniczącego. Nie będzie to dotyczyło zarządzenia o zwrocie pisma procesowego, w tym pozwu. W każdym przypadku przewodniczący będzie mógł uchylić lub zmienić zarządzenie asystenta.

Ustawa co do zasady wejdzie w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia. Wcześniej, po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, wejdą w życie zmiany, które m.in.: usprawniają likwidację masy upadłości, w szczególności w odniesieniu do nieruchomości i ich ułamkowej części, eliminują wątpliwości co do stosowania w postępowaniu upadłościowym art. 23¹ Kodeksu pracy oraz uściślające moment wstąpienia nabywcy w miejsce upadłego do postępowań cywilnych, administracyjnych, sądowno-administracyjnych oraz przed sądami polubownymi. Z tym dniem wejdzie w życie również nowela ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (umożliwienie wydawania zarządzeń w zakresie czynności przewodniczącego, z wyjątkiem zarządzenia o zwrocie pisma procesowego, asystentowi sędziego) oraz nowela ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (eliminacja wątpliwości związanych ze stosowaniem tej ustawy w przypadku prowadzenia postępowania upadłościowego wobec dłużnika alimentacyjnego).

Zmiana ustawy o licencji doradcy restrukturyzacyjnego, polegająca na dodaniu przepisu określającego, w jakich okolicznościach Minister Sprawiedliwości podejmować będzie czynności z zakresu nadzoru nad działalnością osób posiadających licencję doradcy restrukturyzacyjnego, wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2020 r.

Natomiast z dniem 1 grudnia 2020 r. wejdzie w życie m.in. nowela ustawy o Krajowym Rejestrze Zadłużonych, dotycząca zamieszczonych w tej ustawie przepisów zmieniających ustawę – Prawo upadłościowe oraz nowe brzmienie art. 43 ustawy – Prawo upadłościowe (odejście od zasady, że zabezpieczenia w postaci tymczasowego nadzorca sądowego albo zarządcy przymusowego upadają z chwilą objęcia majątku dłużnika przez syndyka; przyjęto regułę, że zabezpieczenia zastosowane przez sąd upadać będą z dniem ogłoszenia upadłości,

uprawomocnienia się zarządzenia o zwrocie wniosku albo postanowienia o odrzuceniu wniosku lub oddaleniu wniosku albo umorzeniu postępowania w przedmiocie rozpoznania wniosku).

II. Przebieg prac legislacyjnych

Sejm uchwalił ustawę na 84. posiedzeniu w dniu 19 lipca 2019 r. Projekt ustawy był przedłożeniem rządowym (druk sejmowy nr 3480). Sejm, po przeprowadzeniu pierwszego czytania na 82. posiedzeniu w dniu 12 czerwca 2019 r., skierował projekt do Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka w celu rozpatrzenia. Komisja po rozpatrzeniu projektu w dniach 14 czerwca 2019 r. i 16 lipca 2019 r. wniosła o jego uchwalenie w brzmieniu zawartym w sprawozdaniu (druk sejmowy nr 3614). Na etapie prac w komisji wprowadzono do projektu liczne zmiany przede wszystkim o charakterze techniczno-legislacyjnym ale także merytorycznym. W szczególności:

- 1) przesądzono, że jeżeli do wykonania określonej czynności właściwy jest sędziakomisarz, a czynność ta ma być wykonana po dniu zakończenia postępowania albo uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania, właściwy do jej wykonania jest sąd w składzie jednoosobowym;
- 3) rozszerzono katalog danych jakie powinny być zawarte we wniosku o ogłoszenie upadłości konsumenckiej o informację o czynnościach prawnych dokonanych przez dłużnika w ostatnich dwunastu miesiącach przed dniem złożenia wniosku, których przedmiotem były nieruchomości, akcje lub udziały w spółkach, a także ruchomości, wierzytelności lub inne prawa, których wartość przekracza 10 000 zł;
- 4) dodano przepis, zgodnie z którym sąd umorzy postępowanie, jeżeli zostanie ujawnione, że dane podane przez dłużnika we wniosku o ogłoszenie upadłości konsumenckiej są niezgodne z prawdą lub niezupełne, chyba że niezgodność lub niezupełność nie są istotne lub przeprowadzenie postępowania jest uzasadnione względami słuszności lub względami humanitarnymi;
- 5) zmodyfikowano przepis o wejściu ustawy w życie.

III. Uwaga ogólna

Senackie Biuro Legislacyjne zgłosiło szereg uwag do projektu w trybie roboczym sejmowemu Biuru Legislacyjnemu. Duża ich część została uwzględniona przez sejmową Komisję Sprawiedliwości i Praw Człowieka w sprawozdaniu do projektu (druk sejmowy nr 3614). Uwagi przedstawione w pkt III opinii są wynikiem dodatkowej analizy ustawy. Dotyczą one również kwestii podniesionych wcześniej, niemniej nieuwzględnionych w trakcie prac sejmowych.

IV. Uwagi szczegółowe

- 1) art. 1 pkt 9, art. 56ca ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia – odsyłając do ustawy – Kodeks cywilny, ustawodawca jest niekonsekwentny. W części przepisów zawierających odesłanie tytuł tej ustawy podany jest w całości (ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny; pięciokrotnie), w części zaś w postaci skróconej (Kodeks cywilny; pięciokrotnie). Mając na względzie, że z legislacyjnego punktu widzenia prawidłowa jest pierwsza technika, uwzględniając, że inaczej niż to uczyniono w odniesieniu do ustawy – Kodeks spółek handlowych (art. 11 ust. 7) nie zdecydowano się sformułować skrótu tytułu ustawy – Kodeks cywilny oraz dążąc do sukcesywnego porządkowania terminologii stosowanej w ustawie – Prawo upadłościowe, proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 9, w art. 56ca w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „Kodeksu cywilnego” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny”;

- 2) art. 1 pkt 7 i 9, art. 56ab i art. 56ca ust. 2 – przepis ten stanowi, że w przypadku złożenia **kolejnego** wniosku o zatwierdzenie warunków sprzedaży przepisu art. 56ab („O złożeniu wniosku o zatwierdzenie warunków sprzedaży obwieszcza się.”) nie stosuje się. W związku z zamieszczeniem tej regulacji w art. 56ca, a nie w art. 56ab, oraz zestawiając treść art. 56ca ust. 2 z art. 56ab, może pojawić się wątpliwość interpretacyjna, dotycząca relacji pomiędzy art. 56ab i art. 56ca ust. 2 oraz treści normy zakodowanej w tych przepisach. Zapewne intencją ustawodawcy było, aby w przypadku

złożenia więcej niż jednego wniosku obwieszczany był tylko pierwszy z nich. Brzmienie art. 56ca ust. 2 może natomiast sugerować, że w przypadku złożenia więcej niż jednego wniosku, nie obwieszcza się żadnego wniosku.

Ponadto należy wziąć również pod uwagę § 23 ust. 3 Zasad techniki prawodawczej, który określa zasady zamieszczania w ustawie wyjątków od zasady i jej uszczegółowień. W myśl Zasad techniki prawodawczej, wyjątek od zasady zamieszcza się bezpośrednio po przepisie formułujący (zawierającym) zasadę.

Propozycja poprawki:

w art. 1:

a) w pkt 7, w art. 56ab dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. W przypadku złożenia więcej niż jednego wniosku o zatwierdzenie warunków sprzedaży obwieszcza się pierwszy z nich.”,

b) w pkt 9, w art. 56ca:

- w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „co najmniej dwóch wniosków” zastępuje się wyrazami „więcej niż jednego wniosku”,
- skreśla się ust. 2;

3) art. 1 pkt 19, art. 151 ust. 1b – zgodnie z dodawanym art. 151 ust. 1a funkcję sędziogo-komisarza będzie mógł pełnić referendarz sądowy. W ust. 1b wskazano czynności w postępowaniu zastrzeżone dla sędziego, których nie będzie mógł wykonywać referendarz sądowy. Nasuwa się pytanie, czy w związku z tym, że w katalogu czynności zastrzeżonych dla sędziego znalazły się m.in.: rozpoznanie wniosku o wyłączenie z masy upadłości, wyłączenie określonych składników majątku z masy upadłości oraz rozstrzyganie wątpliwości co do tego, które z przedmiotów należących do upadłego wchodzi w skład masy upadłości, nie należy uzupełnić tego katalogu o czynności, o których mowa w art. 63 ust. 1c (określenie części dochodu upadłego, która nie wchodzi do masy upadłości) i art. 342a (określenie kwoty odpowiadającej przeciętnemu czynszowi najmu lokalu mieszkalnego, w przypadku jeżeli upadły jest osobą fizyczną i w skład masy upadłości wchodzi lokal mieszkalny albo dom jednorodzinny). Sformułowanie ewentualnej poprawki będzie możliwe po ustaleniu intencji ustawodawcy.

- 4) art. 1 pkt 24, art. 228a – w związku z tym artykułem nasuwa się pytanie, czy w ust. 3–5 mowa jest o tych samych aktach, co w ust. 1, 2 i 6. Pytanie jest następstwem zastosowania w ust. 3–5 innej techniki legislacyjnej niż w ust. 2 i 6. W ust. 2 i 6 ustawodawca wyraźnie wskazuje, poprzez odesłanie, że przepisy te odnoszą się do akt do zgłoszeń wierzytelności. Takiego odesłania nie ma w ust. 3–5, co sugeruje, że w tych przepisach mowa jest o aktach innych niż w ust. 1, a więc aktach innych niż akta do zgłoszeń wierzytelności.

Ponadto w art. 228a w ust. 4 użyto sformułowania „akta sprawy” w dwóch różnych znaczeniach (niezgodność z § 10 Zasad techniki prawodawczej). Wydaje się, że „akta sprawy” w pierwszym przypadku oznaczają akta, o których mowa w ust. 1 (akta do zgłoszeń wierzytelności), zaś w drugim akta sądowe, o których mowa w art. 228 ust. 1.

Analogiczne uwagi odnoszą się do dodawanych art. 491²⁴ (art. 1 pkt 71 noweli) i art. 491³⁷ (art. 1 pkt 72 noweli).

Zakładając, że w art. 228a w ust. 3–5 mowa jest o aktach, o których mowa w ust. 1 tego artykułu, oraz, że użyte w ust. 4 tego artykułu po raz drugi określenie „akta sprawy” oznacza akta sądowe, proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 1:

a) w pkt 24, w art. 228a:

- w ust. 3 po wyrazie „akt” dodaje się wyrazy „, o których mowa w ust. 1,” oraz po wyrazie „akta” dodaje się wyraz „te”,
- w ust. 4 wyrazy „sprawy prowadzone przez syndyka” zastępuje się wyrazami „, o których mowa w ust. 1,” oraz wyrazy „akt sprawy” zastępuje się wyrazami „akt sądowych”,
- w ust. 5 wyraz „sprawy” zastępuje się wyrazami „, o których mowa w ust. 1,”

b) w pkt 71, w art. 491²⁴:

- w ust. 3 po wyrazie „akt” dodaje się wyrazy „, o których mowa w ust. 1,” oraz po wyrazie „akta” dodaje się wyraz „te”,
- w ust. 4 wyrazy „sprawy prowadzone przez syndyka” zastępuje się wyrazami „, o których mowa w ust. 1,” oraz wyrazy „akt sprawy” zastępuje się wyrazami „akt

sądowych”;

– w ust. 5 wyraz „sprawy” zastępuje się wyrazami „, o których mowa w ust. 1,”;

c) w pkt 72, w art. 491³⁷:

– w ust. 3 po wyrazie „akt” dodaje się wyrazy „, o których mowa w ust. 1,” oraz po wyrazie „akta” dodaje się wyraz „te”;

– w ust. 4 wyrazy „sprawy prowadzone przez nadzorcę sądowego” zastępuje się wyrazami „, o których mowa w ust. 1,” oraz wyrazy „akt sprawy” zastępuje się wyrazami „akt sądowych”;

– w ust. 5 wyraz „sprawy” zastępuje się wyrazami „, o których mowa w ust. 1,”;

5) art. 1 pkt 28, art. 239a – mając na względzie m.in. art. 120, art. 121 i art. 123 ustawy – Kodeks cywilny oraz treść nowelizowanego art. 259 ust. 4 ustawy – Prawo restrukturyzacyjne i dodawanego tej ustawy art. 312 ust. 6 (art. 6 pkt 6 i 9 noweli), należałoby przyjąć niżej sformułowaną poprawkę terminologiczną.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 28, w art. 239a skreśla się użyty dwukrotnie wyraz „terminu”;

6) art. 1 pkt 30 i 31, art. 241 i art. 242a ust. 3 – w art. 241 ustawodawca posłużył się określeniem „warunki formalne pisma procesowego” (podobnie dodawany do ustawy – Prawo upadłościowe art. 491²⁵ ust. 5 i dodawany do ustawy – Kodeks postępowania cywilnego art. 47² § 3). W nienowelizowanych art. 210 ust. 2 i art. 257 ust. 1 – Prawa upadłościowego używa się określenia „wymogi formalne pisma procesowego”. Dla odmiany w dodawanych do ustawy – Prawo upadłościowe art. 242a ust. 3 i art. 491^{12a} ust. 3 mówi się o „wymaganiach pisma procesowego”. Tego sformułowania używa się również w nienowelizowanym art. 767 § 3 ustawy – Kodeks postępowania cywilnego. Mając na uwadze § 10 Zasad techniki prawodawczej (nakaz zachowania konsekwencji terminologicznej), uwzględniając treść nienowelizowanych przepisów ustawy – Prawo upadłościowe i ustawy – Kodeks postępowania cywilnego, proponuje się przyjęcie poniższych poprawek.

Propozycja poprawek:

w art. 1:

- a) w pkt 30, w art. 241 wyraz „warunkom” zastępuje się wyrazem „wymogom”,
- b) w pkt 31, w art. 242a ust. 3 wyraz „wymaganiom” zastępuje się wyrazami „wymogom formalnym”,
- c) w pkt 64, w art. 491^{12a} w ust. 3 wyraz „wymaganiom” zastępuje się wyrazami „wymogom formalnym”,
- d) w pkt 72, w art. 491²⁵ w ust. 5 wyraz „warunkom” zastępuje się wyrazem „wymogom”;

w art. 2, w art. 47² § 3 wyrazy „niespełniające warunków formalnych” zastępuje się wyrazami „nieczyniące zadość wymaganiom”;

- 7) art. 1 pkt 42 lit. c, art. 369 ust. 2a – zgodnie z art. 369 ust. 2a na wniosek upadłego lub wierzyciela sąd będzie mógł uchylić postanowienie o warunkowym umorzeniu zobowiązań upadłego bez ustalenia planu spłaty wierzycieli i ustalić plan spłaty wierzycieli również po upływie pięciu lat od dnia uprawomocnienia się postanowienia o warunkowym umorzeniu zobowiązań upadłego bez ustalenia planu spłaty wierzycieli. W związku z tym, że w myśl dodawanego do ustawy – Prawo upadłościowe art. 369 ust. 2h, zobowiązania upadłego będą podlegały umorzeniu z upływem pięciu lat od dnia uprawomocnienia się postanowienia o warunkowym umorzeniu zobowiązań upadłego bez ustalenia planu spłaty wierzycieli (umorzenie – zwolnienie z długu nastąpi w tym przypadku z mocy prawa), nasuwa się pytanie, czy zgodne z intencją prawodawcy jest dopuszczenie możliwości ustalenia planu spłaty zobowiązań umorzonych i czy w ogóle możliwa jest spłata zobowiązania, którego nie ma. Analogiczna uwaga dotyczy art. 491¹⁶ ust. 2b (art. 1 pkt 68 lit. c noweli). Sformułowanie ewentualnej poprawki będzie możliwe po ustaleniu intencji ustawodawcy.
- 8) art. 1 pkt 42 lit. c, art. 369 ust. 2g – jeżeli warunkiem umorzenia zobowiązań upadłego bez ustalania planu spłaty wierzycieli jest uprawomocnienie się postanowienia o warunkowym umorzeniu zobowiązań upadłego bez ustalania planu spłaty wierzycieli i upływ czasu, oczywiste jest, że jeżeli takie postanowienie zostanie uchylone, umorzenie nie nastąpi. Przepis wydaje się nie mieć wartości normatywnej i w związku

z tym należałoby go skreślić. Analogiczna uwaga dotyczy art. 491¹⁶ ust. 2h (art. 1 pkt 68 lit. c noweli).

Propozycja poprawki:

w art. 1:

a) w pkt 42 w lit. c:

- w poleceniu nowelizacyjnym wyrazy „ust. 2a–2h” zastępuje się wyrazami „ust. 2a–2g”,
- skreśla się ust. 2g,

b) w pkt 68 w lit. c:

- w poleceniu nowelizacyjnym wyrazy „ust. 2a–2i” zastępuje się wyrazami „ust. 2a–2h”,
- skreśla się ust. 2h;

9) art. 1 pkt 44, art. 370b ust. 1 – przepis ten powinien być terminologicznie dostosowany do art. 370a ust. 10 (art. 1 pkt 43 noweli). Analogiczna uwaga dotyczy art. 491¹⁷ ust. 1 (art. 1 pkt 69 noweli).

Propozycja poprawki:

w art. 1:

a) w pkt 44, w ust. 1,

b) w pkt 69, w ust. 1

– wyrazy „albo umorzenia” zastępuje się wyrazami „albo w przedmiocie umorzenia” oraz wyrazy „lub warunkowego” zastępuje się wyrazami „lub w przedmiocie warunkowego”;

10) art. 1 pkt 56 lit. d, art. 491² ust. 5 – nasuwa się pytanie, czy przepis ten nie powinien odsyłać również do pkt 1a w art. 491² ust. 4. Przepis pkt 1a przewiduje, że wniosek o ogłoszenie upadłości powinien zawierać NIP dłużnika, jeżeli dłużnik miał taki numer w ciągu ostatnich dziesięciu lat przed dniem złożenia wniosku. Art. 491² ust. 5, w brzmieniu, które miało być mu nadane przez ustawę o Krajowym Rejestrze Zadłużonych, odsyła do pkt 1a.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 56 w lit. d, w ust. 5 wyrazy „ust. 4 pkt 2 i 4–11” zastępuje się wyrazami „ust. 4 pkt 1a, 2 i 4–11”;

- 11) art. 1 pkt 61 lit. a, art. 491¹⁰ ust. 2a – w związku z tym, że w art. 491¹⁰ ust. 1 mowa jest o wniosku **upadłego** o umorzenie postępowania, natomiast w dodawanym do tego artykułu ust. 2a o „danych podanych przez **dłużnika** we wniosku”, nasuwa się pytanie, do jakiego wniosku odnosi się dodawany przepis do wniosku upadłego o umorzenie postępowania, czy też wniosku dłużnika o ogłoszenie upadłości. W celu wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych, przepis wymaga uszczegółowienia. Sformułowanie ewentualnej poprawki będzie możliwe po ustaleniu intencji ustawodawcy.
- 12) art. 1 pkt 63, art. 491^{11a} ust. 1 – propozycja poprawki redakcyjnej. W art. 491^{11a} ust. 1, należałoby skreślić wyraz „samodzielnie”. Nie ma on wartości normatywnej. W takim kontekście, jak w dodawanym artykule, wyrazu „samodzielnie” ustawodawca nie używa w innych przepisach ustawy – Prawo upadłościowe.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 63, w art. 491^{11a} w ust. 1 skreśla się wyraz „samodzielnie”;

- 13) art. 1 pkt 66, art. 491¹⁴ ust. 7 – przepis ten jest odpowiednikiem art. 370a ust. 10 (art. 1 pkt 43 noweli), przy czym przepisy te różnią się dość istotnie. W art. 370a ust. 10 wskazano, że zażalenie przysługuje na postanowienie w **przedmiocie** ustalenia planu spłaty wierzycieli albo w **przedmiocie** umorzenia zobowiązań upadłego bez ustalenia planu spłaty wierzycieli lub w **przedmiocie** warunkowego umorzenia zobowiązań upadłego bez ustalenia planu spłaty wierzycieli, natomiast zgodnie z art. 491¹⁴ ust. 7 zażalenie przysługuje na postanowienie o ustaleniu planu spłaty wierzycieli albo umorzeniu zobowiązań upadłego bez ustalenia planu spłaty wierzycieli lub warunkowym umorzeniu zobowiązań upadłego bez ustalenia planu spłaty wierzycieli. Czy to zróżnicowanie jest celowe? W przypadku uznania, że treść wskazanych przepisów powinna być analogiczna, należałoby odpowiednio zmienić również przepisy zmieniane przez art. 7 pkt 2 i 7 opiniowanej ustawy. Sformułowanie ewentualnej poprawki będzie możliwe po ustaleniu intencji ustawodawcy.
- 14) art. 1 pkt 66, art. 491^{14a} ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia – wydaje się, że wolą ustawodawcy było, aby art. 491^{14a} ust. 1 odnosił się do postanowień o **odmowie**

ustalenia planu spłaty wierzycieli, o **odmowie** umorzenia zobowiązań upadłego bez ustalania planu spłaty oraz o **odmowie** warunkowego umorzenia zobowiązań upadłego bez ustalania planu spłaty, a nie postanowień o **odmowie** ustalenia planu spłaty wierzycieli, o **umorzeniu** zobowiązań upadłego bez ustalania planu spłaty oraz o **warunkowym umorzeniu** zobowiązań upadłego bez ustalania planu spłaty. Trudno sobie wyobrazić, że intencją prawodawcy było, aby sąd umarzał albo warunkowo umarzał zobowiązania upadłego, jeśli ten doprowadził do swojej niewypłacalności lub istotnie zwiększył jej stopień w sposób celowy.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 66, w art. 491^{14a} w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Sąd wydaje postanowienie o odmowie ustalenia planu spłaty wierzycieli albo umorzenia zobowiązań upadłego bez ustalenia planu spłaty wierzycieli lub warunkowego umorzenia zobowiązań upadłego bez ustalenia planu spłaty wierzycieli, jeżeli:”;

15) art. 1 pkt 67 lit. b, art. 491¹⁵ ust. 1d – zgodnie z art. 491¹⁴ ust. 8 (art. 1 pkt 66 noweli) wydanie postanowienia o ustaleniu planu spłaty oznacza zakończenie postępowania upadłościowego. W art. 370a ust. 5 (art. 1 pkt 43 noweli), który jest odpowiednikiem art. 491¹⁵ ust. 1d, ustawodawca, określając co zalicza się do okresów spłaty, wprost odnosi się do zakończenia postępowania. Mając na względzie zapewnienie konsekwencji w zakresie formułowania analogicznych myśli przez ustawodawcę, należałoby w art. 491¹⁵ ust. 1d również mówić o zakończeniu postępowania.

Ponadto, nasuwa się pytanie, czy w art. 370a ust. 5 celowo pominięto wskazanie, że do okresu spłaty nie zalicza się okresu warunkowego umorzenia zobowiązań upadłego bez ustalania planu spłaty. W art. 491¹⁵ ust. 1d takiego zastrzeżenia dokonano. Czy to oznacza, że do okresów spłaty, o których mowa w art. 370a ust. 2–4 ma być zaliczany okres warunkowego umorzenia zobowiązań upadłego bez ustalania planu spłaty wierzycieli. Jeżeli nie, należałoby przyjąć drugą z niżej zaproponowanych poprawek.

Propozycja poprawek:

w art. 1 w pkt 67 w lit. b, w art. 491¹⁵ w ust. 1d w zdaniu pierwszym wyrazy „ustalenia planu spłaty wierzycieli” zastępuje się wyrazami „zakończenia postępowania upadłościowego”;

w art. 1 w pkt 43, w art. 370a w ust. 5 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Do okresu spłaty nie zalicza się okresu warunkowego umorzenia zobowiązań upadłego bez ustalenia planu spłaty wierzycieli.”;

16) art. 1 pkt 68 lit. b, art. 491¹⁶ ust. 1a – przepis ten stanowi, że jeżeli w przypadku, o którym mowa w art. 491¹⁶ ust. 1 („Sąd umarza zobowiązania upadłego bez ustalenia planu spłaty wierzycieli, jeśli osobista sytuacja upadłego w oczywisty sposób wskazuje, że jest on trwale niezdolny do dokonywania jakichkolwiek spłat w ramach planu spłaty wierzycieli”), w postępowaniu zgromadzono fundusze masy upadłości, sąd **wydaje postanowienie o ustaleniu planu spłaty wierzycieli**, w którym wymienia wierzycieli uczestniczących w planie spłaty, oraz dokonuje podziału funduszy masy upadłości między wierzycieli uczestniczących w planie spłaty i **umarza zobowiązania upadłego bez ustalania okresu spłaty wierzycieli**. Wydaje się, że przepis ten jest wewnętrznie sprzeczny. Jeśli sąd ustali plan spłaty wierzycieli, to czy zobowiązania nim objęte mogą być umorzone. Być może ustawodawcy chodziło o zobowiązania inne niż objęte planem spłaty lub tę część zobowiązań objętych planem spłaty, która nie zostanie zaspokojona. Sformułowanie ewentualnej poprawki będzie możliwe po ustaleniu intencji ustawodawcy.

17) art. 1 pkt 72, art. 491³⁵ ust. 1 – propozycja poprawki ujednocniającej terminologię. W niżej sformułowanej poprawce proponuje się dostosowanie terminologii art. 491³⁵ ust. 1 do terminologii ust. 4 tego artykułu.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 72, w art. 491³⁵ w ust. 1 wyrazy „wraz z wypłatą wynikających z układu świadczeń dla wierzycieli” zastępuje się wyrazami „równocześnie z dokonaniem wypłat dla wierzycieli w wykonaniu układu zatwierdzonego przez sąd”;

- 18) art. 6 pkt 5 lit. c, art. 235 ust. 9 – propozycja poprawki terminologicznej. W ustawie – Prawo restrukturyzacyjne, wyznaczając terminy na dokonanie określonych czynności, ustawodawca – co do zasady – posługuje się określeniem „w terminie”, a nie określeniem „w ciągu”.

Propozycja poprawki:

w art. 6 w pkt 5 w lit. c, w ust. 9 wyraz „ciągu” zastępuje się wyrazem „terminie”.

Jakub Zabielski

Główny legislator